

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **STAVEBNÍ FIRMA PLUS, s.r.o.**, se sídlem Měšťanská 3992/109, Hodonín, zastoupený JUDr. Marcelou Andráskovou, advokátkou se sídlem Masarykovo nám. 120/22, Hodonín, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2015, č.j. 5238/1.30/15-3,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.9.2015, č.j. 5238/1.30/15-3, i jemu předcházejícího rozhodnutí

Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 26.5.2015, č.j. 5832/9.30/15-11.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 26.5.2015, č.j. 5832/9.30/15-11, Oblastní inspektorát pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále též „inspektorát“) rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), tím, že nedodržel ke dni 30.10.2014 na pracovišti – staveništi „Stavba Vracov chodníky“ povinnosti při zajišťování bezpečnosti práce, „konkrétně:

- *neurčil dostatečný obsah školení o ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, při manipulaci a přemísťování mobilních buněk, když v obsahu školení zaměstnanců ze dne 21.3.2014 (Základní školení jeřábníků a vazačů rok 2014, Školení vazačů rok 2014) nebyla obsažena „Organizační směrnice z 1/2014 – Systém bezpečné práce u zdvihacích zařízení“, čímž porušil § 103 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“);*

- *nezajistil zaměstnanci M. K. v případech, které mají nebo mohou mít podstatný vliv na bezpečnost a ochranu zdraví při práci, školení o ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, které doplňují jejich odborné předpoklady a požadavky pro výkon práce, které se týkají jimi vykonávané práce a vztahují se k rizikům, s nimiž může přijít do styku na pracovišti, na kterém je práce vykonávána, když nezajistil zaměstnanci K. provádějícímu jako vazač a řidič práce spojené s přemísťováním, převozem mobilních stavebních buněk ze staveniště na jiné místo prací ve Vracově, seznámení s „Organizační směrnici z 1/2014 – Systém bezpečné práce u zdvihacích zařízení“ a s technikou zdvihu zařízení při činnostech souvisejících s přemísťováním mobilních buněk, čímž porušil § 103 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 103 odst. 3 zákoníku práce“.*

Za to byla žalobci uložena pokuta 70 000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 2.9.2015, č.j. 5238/1.30/15-3, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že se žalovaný ani inspektorát nevypořádali se všemi jeho námitkami (konkrétně však uvádí toliko námitku týkající se rozsahu kontroly nad rámec zákona o inspekci práce). Dále namítá, že správní orgány pochybily, pokud nepřipustily žalobcem navržené důkazy (zejména výslechy svědků Z. S., J. A. a P. J.), a zpochybňuje oprávnění prvostupňového orgánu při kontrole prověřovat okolnosti

úrazu M. K. Žalobce rovněž zpochybňuje protokol o kontrole ze dne 19.1.2015, který podle jeho názoru nemá všechny zákonem vyžadované náležitosti.

Žalobce tak napadené i prvostupňové rozhodnutí navrhuje zrušit a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, podrobně se vypořádává se žalobními námitkami a odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené.

Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

IV.a)

Žalobce předně namítá, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho námitkami. Konkrétně však uvádí toliko námitku týkající se rozsahu kontroly nad rámec zákona o inspekci práce. Jak ale vyplynulo ze správního spisu, žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí takovou námitku neuplatnil, a proto nelze žalovanému vytýkat, že se takovou námitkou výslovně nezabýval. Naopak, pokud se žalovaný ztotožnil se závěrem inspektorátu, nemusel tuto otázku v napadeném rozhodnutí za situace, kdy ji žalobce v odvolání výslovně nerozporoval, posuzovat.

Jestliže se žalobce domnívá, že se touto námitkou nedostatečně zabýval inspektorát, je třeba poukázat na str. 5 a 6 prvostupňového rozhodnutí, kde je podrobně popisována předmětná kontrola i vztah mezi § 5 odst. 1 písm. a) a e) zákona o inspekci práce. Podle názoru soudu inspektorát srozumitelně vysvětluje, že ve stejném časovém období lze provádět kontrolu podle obou citovaných ustanovení, přičemž zdůrazňuje, že problematiku kontroly příčin a okolností pracovních úrazů nelze omezit jen na samotný průběh úrazového děje, nýbrž že je třeba zkoumat i okolnosti související (zda byl zaměstnanec schopen vykonávat práci, zda byl řádně seznámen s bezpečnostními předpisy atd.). Inspektorát tedy neshledal, že by byla kontrola prováděna nad rámec zákona o inspekci práce.

Soud tak se žalobcem nesouhlasí, že by se inspektorát touto otázkou dostatečně nezabýval a že by vztah obou ustanovení § 5 odst. 1 zákona o inspekci práce srozumitelně neobjasnil.

Pokud jde o další námitky, kterými se žalovaný či inspektorát podle žalobce nedostatečně zabývali, tak je třeba poukázat na to, že soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobci, aby v podané žalobě nastavil referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Pokud tedy žalobce v daném případě neuvedl, které jeho další námitky měly správní orgány nedostatečně vypořádat, není na soudu, aby tak domýšlel za žalobce.

IV.b)

Jestliže žalobce zpochybňuje oprávnění prvostupňového orgánu při kontrole prověřovat okolnosti úrazu M. K., mýlí se. Jak plyne z protokolu o kontrole ze dne 19.1.2015, předmětem kontroly u žalobce bylo dodržování povinností vymezených v § 3 odst. zákona o inspekci práce (povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti provozu technických zařízení se zvýšenou mírou ohrožení života a zdraví a právních předpisů o bezpečnosti provozu vyhrazených technických zařízení) a dodržování pracovněprávních předpisů dle § 3 zákona o inspekci práce v souvislosti se vznikem úrazu M. K.

Z uvedeného je zřejmé, že předmětem kontroly bylo jak obecné dodržování povinností zakotvených v § 3 zákona o inspekci práce, tak jejich dodržování v souvislosti se vznikem úrazu M. K. Právě takové oprávnění přitom pro inspektorát plyne z § 5 odst. 1 písm. a) a e) zákona o státní kontrole, podle nichž inspektorát vykonává kontrolu v rozsahu stanoveném v § 3 (písm. a/) a je oprávněn kontrolovat příčiny a okolnosti pracovních úrazů, popřípadě se zúčastňovat šetření na místě úrazového děje (písm. e/). Soud se přitom ztotožňuje s inspektorátem v tom, že obé může činit v rámci jedné kontroly.

Žalobce dále namítá, že při zahájení kontroly nebyl seznámen s tím, že bude prováděna kontrola i podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce (tedy že budou kontrolovány okolnosti úrazu M. K.).

Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), /dále též „kontrolní řád“/ je kontrola zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, jež je přítomna na místě kontroly.

Jak plyne z protokolu o kontrole ze dne 19.1.2015, kontrola byla zahájena předložením průkazu.

Podle § 4 odst. 3 písm. b) kontrolního řádu má pověření ke kontrole formu průkazu, stanoví-li tak jiný právní předpis. Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce Státní úřad inspekce práce vydává a odnímá průkazy inspektorům opravňující inspektory k výkonu kontroly podle tohoto zákona.

Z uvedeného plyne, že inspektorát zcela v souladu se zákonem zahájil kontrolu předložením průkazu, neboť ten byl v souladu se shora citovanými ustanoveními kontrolního řádu a zákona o inspekci práce pověřením ke kontrole (opravňoval totiž držitele průkazu /inspektora/ k výkonu kontroly podle zákona o inspekci práce).

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.3.2012, č.j. 1 As 25/2012-34, průkaz kontrolního pracovníka (služební průkaz) osvědčuje, že tento pracovník je oprávněn vykonávat kontrolní činnost. Tento průkaz současně představuje pověření k provedení kontroly. Kontrolní pracovník nemusí v takovém případě kromě průkazu kontrolního pracovníka předkládat ještě speciální pověření k provedení každé konkrétní kontroly.

Byť se citovaný rozsudek vztahuje k předchozí právní úpravě (zákonu č. 552/1991 Sb., o státní kontrole), jsou závěry zde obsažené aplikovatelné i na danou věc, neboť úprava zahájení kontroly předložením „pověření k provedení kontroly“ je ve své podstatě upravena v obou předpisech shodně.

Ostatně i žalobcem zmíněný komentář k § 12 odst. 1 písm. e) kontrolního řádu připouští, že pověření ke kontrole může obsahovat i „*velmi prosté vymezení předmětu kontroly relevantní právní úpravou. (...) Pokud není předmět kontroly v pověření stanoven, mělo by se mít za to, že jde o prověření dodržování povinností kontrolované osoby podle relevantního zvláštního zákona*“ (srov Jemelka, L., Vetešník, P., Libosvár, O.: Zákon o kontrole. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2014).

Tak tomu tedy bylo i v daném případě, neboť ze služebního průkazu bylo jasné seznatelné, že bude kontrolováno dodržení povinností podle zákona o inspekci práce. Takové zahájení kontroly pak bylo zcela v souladu se zákonem. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.1.2006, č.j. 8 As 12/2005-51, „*[p]ovinnost kontrolních pracovníků oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly směřuje k možnosti kontrolované osoby bránit svá práva v průběhu kontroly a je-li to možné, být přítomna jejímu průběhu*“. Byť tedy v daném případě nebyl předmět kontroly

vymezen podrobně, nýbrž toliko druhově, nebránilo to žalobci v rámci kontroly bránit svá práva, neboť celá kontrola byla zaměřena zejména na pracovní úraz M. K. Jak plyne z protokolu o kontrole, žalobce byl vyzván k předložení pracovní smlouvy M. K., jeho docházky, lékařského posudku, záznamů o školení, kterých se účastnil, fotodokumentace místa úrazu. Tyto listiny také žalobce předložil a k okolnostem úrazu se vyjádřil. Žalobci tedy bylo od zahájení kontroly zřejmé, čeho se bude kontrola týkat.

Ostatně žalobce vůbec neuvádí, jakým způsobem zasáhlo jeho práva to, že na začátku kontroly nebyl písemně zpraven o tom, že budou podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce kontrolovány okolnosti úrazu M. K. Pouze opakuje, že tímto postupem se inspektorát dopustil nezákonnosti. Takovou námitku soud považuje za nekonkrétní a účelovou. Soud tedy neshledal rozpor mezi předmětem kontroly, jeho obsahem a závěry kontroly.

IV.c)

Žalobce dále namítá, že správní orgány pochybily, pokud nevyslechly jím navržené svědky.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že žalobce skutečně výsledky svědků Z. S., J. A., Z. A. a P. J. navrhl a inspektorát je pro nadbytečnost neprovedl (str. 6 prvostupňového rozhodnutí).

Je pravdou, že inspektorát mohl důvod neprovedení navrhovaných výsledků odůvodnit obsáhleji, nicméně v daném případě tato stručnost nijak neovlivňuje zákonnost tohoto kroku. Žalobce totiž v žalobě vůbec nenamítá, jakým způsobem měli jím navržené výsledky ovlivnit závěr inspektorátu, že se žalobce dopustil správního deliktu. Je třeba připomenout, že správní delikt, resp. delikty, kterých se žalobce dle inspektorátu i žalovaného dopustil, spočívaly v tom, že *„neurčil dostatečný obsah školení o ostatních předpisech k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, při manipulaci a přemísťování mobilních buněk, když v obsahu školení zaměstnanců ze dne 21.3.2014 (Základní školení jeřábníků a vazačů rok 2014, Školení vazačů rok 2014) nebyla obsažena „Organizační směrnice z 1/2014 – Systém bezpečné práce u zdvihacích zařízení“, a v tom, že „nezajistil zaměstnanci M. K. provádějícímu jako vazač a řidič práce spojené s přemísťováním, převozem mobilních stavebních buněk ze staveniště na jiné místo prací ve Vracově, seznámení s „Organizační směrnici z 1/2014 – Systém bezpečné práce u zdvihacích zařízení“ a s technikou zdvihu zařízení při činnostech souvisejících s přemísťováním mobilních buněk“.*

Hodlal-li žalobce výsledky prokazovat, že M. K. pracoval toliko jako řidič a nemusel tedy být seznámen s „Organizační směrnici z 1/2014 – Systém bezpečné práce u zdvihacích zařízení“ a s technikou zdvihu zařízení při činnostech souvisejících

s přemísťováním mobilních buněk“, jak by mohlo plynout z návrhu na provedení dokazování ze dne 9.4.2015, který je obsažen ve správním spisu, tak s touto okolností se inspektorát vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí. Zde uvedl, že skutečnost, že M. K. pracoval nejen jako řidič, nýbrž též jako vazač, plyne z toho, že byl držitelem vazačského průkazu a zúčastnil se školení vazačů a jeřábníků dne 21.3.2014. Rovněž z lékařského posudku o jeho zdravotní způsobilosti ze dne 16.3.2014 plyne, že byl shledán způsobilým i pro práci ve výškách a jako „obsluha zdvih. zařízení – jeřábník, vazač“. Podle inspektorátu závěru, že M. K. pracoval nejen jako řidič, nýbrž též jako vazač (a to bez ohledu na to, co měl sjednáno v pracovní smlouvě), odpovídá i to, že v době, kdy se mu stal předmětný úraz, práci vazače také vykonával. Podle inspektorátu je „velmi nepravděpodobné“, aby M. K. (s omezenou zdravotní způsobilostí) šel „iniciativně“ vykonávat práci, která mu nepříslušela, zatímco druhý zaměstnanec (Z. S.) jen přihlížel.

Krajský soud s právě uvedeným plně souhlasí. Závěr inspektorátu o tom, že M. K. pracoval jako řidič i vazač, považuje za věcně i logicky správný, dostatečně podložený a navrhovanými svědeckými výpověďmi nevyvratitelný. Ostatně znovu je třeba zopakovat, že žalobce výslovně vůbec neuvádí, jak měli navržení svědci tento závěr inspektorátu vyvrátit.

IV.d)

Žádné pochybení soud neshledal ani v tom, že protokol o kontrole ze dne 19.1.2015 neobsahuje uvedení všech osob, které za žalobce jednájí, a všech dokladů a důkazů předložených žalobcem.

Nic takového ze zákona o inspekci práce ani z kontrolního řádu neplyne. Náležitosti protokolu o kontrole jsou stanoveny v § 12 odst. 1 kontrolního řádu, podle něhož protokol o kontrole obsahuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole. Vždy však obsahuje alespoň a) označení kontrolního orgánu a kontrolujícího, b) označení ustanovení právního předpisu vymezujícího pravomoc kontrolního orgánu k výkonu kontroly, c) označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání, d) označení kontrolované osoby, e) označení předmětu kontroly, f) kontrolní úkon, jímž byla kontrola zahájena, a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden, g) poslední kontrolní úkon předcházející vyhotovení protokolu o kontrole a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden, h) kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí, i) poučení o možnosti podat proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole námitky s uvedením lhůty pro jejich podání a komu se podávají, j) datum vyhotovení, k) podpis kontrolujícího.

Uvedené náležitosti jsou sice toliko demonstrativní a protokol o kontrole může obsahovat podle konkrétní situace i náležitosti další, zásadně však není nezbytné, aby

obsahoval všechny osoby za žalobce jednající ani všechny důkazy žalobcem předložené. Ostatně žalobce vůbec neuvádí, které jeho důkazní návrhy protokol o kontrole nezmiňuje, ani jak se tato skutečnost mohla odrazit v jeho právech, případně v zákonnosti kontrolního zjištění.

Nebylo tedy třeba vyslýchat žalobcem navrženou svědkyni (P. J.), která nebyla v protokolu uvedena.

Pokud jde o zjištěné skutečnosti, tak ty protokol jistě obsahovat musí, neboť § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu vyžaduje, aby protokol obsahoval kontrolní zjištění obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, ze kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Tak tomu také v daném případě bylo (na str. 2 – 5 protokolu), přičemž kontrolní zjištění je obsaženo na samém konci str. 5 (toto kontrolní zjištění ostatně žalobce cituje i v žalobě). Kontrolní zjištění považuje zdejší soud za dostatečné a srozumitelné a neshledává v něm žalobcem tvrzenou zmatečnost ani nepřezkoumatelnost. Mohl-li inspektorát v souladu s § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce kontrolovat mj. příčiny a okolnosti pracovních úrazů a předmětem kontroly bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle § 3 zákona o inspekci práce v souvislosti se vznikem úrazu M. K. (dle protokolu ze dne 19.1.2015), mohlo se kontrolní zjištění vztahovat též k M. K. a jeho pracovnímu úrazu.

Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že inspektorát porušil § 9 odst. 1 písm. a) a f) kontrolního řádu. Podle citovaných ustanovení je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady (písm. a) a vyhotovit protokol o kontrole a doručit jeho stejnopis kontrolované osobě (písm. f). Ze správního spisu přitom neplyne, že by inspektorát citovaná ustanovení porušil. Soud má tak za to, že inspektorát řádně zjistil stav věci v rozsahu nezbytném pro účel kontroly a vyhotovený protokol žalobci doručil (jednatel žalobce jej převzal dne 20.1.2015 a podepsal, aniž by uvedl ke kontrole či protokolu jakékoli výhrady).

Pokud jde o výši uložené pokuty, tak tu žalobce nijak nezpochybní, a proto se soud, který je zásadně vázán řádně uplatněnými žalobními body, nemohl zákonností ani přiměřeností uložené pokuty zabývat.

Namítá-li žalobce, že byl znemožněn jeho účastnický výslech, tak je třeba uvést, že žalobci během kontroly (ani následného správního řízení) nic nebránilo svůj názor na věc sdělit, což také žalobce opakovaně učinil. Soud tedy nevidí důvod, proč by měl být žalobce jako účastník vyslýchán. Ani v tom tedy neshledal žádné pochybení. Žalobce ostatně opět neuvádí, v čem konkrétně se neprovedení účastnického výslechu projevilo v jeho právech.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8.6.2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu